

מעדותה של אסתר צדיקריו על הגירוש מסלוניקי לאושוויץ- בירקנאו

...אחרי שלושה-ארבעה ימים שסגרו את הגטו, ביקשו שנהיה מוכנים, שניקח איתנו כמה שפחות, רק קצת לבוש וקצת מה שיש לאכול, כי אנחנו נוסעים הלילה. בלילה ביקשו לצאת מהבתים. באו גרמנים עם מכות וכלבים: מהר! מהר! יצאנו מהבתים ונעמדנו בשורות. עזבנו כל מה שנשאר בבית ולקחנו את המעט שהיינו יכולים לסחוב. הביאו אותנו כמאתיים-שלוש מאות מטר מהמקום שהיינו. היו שם קרונות של חיות. ביקשו מאתנו לעלות על הקרונות האלה. שמונים אנשים היינו בכל קרון. שמונה ימים נמשכה הנסיעה. בדרך לא פתחו את הדלתות. היינו צריכים לעשות הכל בפנים. כל שלושה ימים פתחו בשביל לקבל קצת מים. וככה לילה אחד הגענו לפולניה.

המקום שאליו הגענו בפולניה היה נראה כמו ביום העצמאות. הכל מלא אורות, מלא פרוז'קטורים. ממולנו ראינו ברזלים וצורה של גטו. אבל לא האמנו שאנחנו נכנס לתוך המקום הזה.

ש. איפה זה היה?

ת. זה היה בפולניה בבירקנאו (Birkenau). הורידו אותנו מהקרונות וביקשו לעמוד נשים וילדים מצד אחד, מבוגרים גברים מצד שני עם ילדים. מאתנו הצעירים ביקשו שנעמוד באיזה מקום, עשו שורות של גברים לחוד ונשים לחוד. מולנו ראינו שהיה איזה סולם קטן על ארבע מדרגות. על הסולם הזה היו שני אנשים מלובשים בבגדי פסים אפור-כחול. הם היו שמים את הסולם ומחביאים את עצמם אחרי איזה מקום קטן שהיה. מהסולם הזה, המבוגרים והילדים היו עולים למכוניות המשא. שם ראיתי את אמי ואת הדודה שלי עוברות. זה היה בחודש מרץ 1943. אני לא זוכרת בדיוק מתי, או ב-15 לחודש מרץ או ב-7 למרץ. אמרתי לאמי: אנחנו ניפגש שם, אנחנו הצעירים נלך ברגל ואתם המבוגרים תיסעו עם האוטו משא.

כשהס"ס גמרו את כל הטרנספורט, אחרי שכל אחד השאיר את הדברים על הרצפה ועמד בשורה אז נתנו פקודה להכניס אותנו לגטו [הכוונה למחנה]. נכנסנו לבירקנאו, הכניסו אותנו לאיזה צריף. בצריף היתה רק דלת, לא חלון ולא שום דבר. וזה היה באמצע הלילה, אם אני לא טועה. אז עמדנו שם כל הלילה ובבוקר באה ס"ס וביקשה שנרד מה שיש לנו, רכוש או טבעת או עגילים או שעון ונשאיר את זה על השולחן. ככה זה היה. השארנו את כל מה שהיה לנו והלכנו עם ס"ס אחרת. הביאו אותנו למרחצאות ושם הורידו לנו את השערות מכל מקום בגוף, עשו לנו קרחת. נתנו לנו זוג נעלים מברזנט עם סוליות מעץ. נתנו לנו חתיכות של טלית במקום גרביים. נתנו לנו בגד חאקי, מכנסים וחולצה כמו חיילים. מגבת לא נתנו,

סבון לא נתנו, שום דבר לא נתנו. לא הכרנו אחד את השני. התחלנו לבכות שהורידו לנו את כל השערות. אז בא איזה קאפו וביקש שאנחנו נכנס להתרחץ. היה טוש באמצע והיו מים קרים, וזה היה שם עוד חורף. בכוח, עם המקל היה מרביץ והיה מכניס אותנו מתחת למים. אחרי שעשינו את האמבטיה הזאת אז התלבשנו והביאו אותנו לאיזה צריף. לצריף הזה קראו אותו בלוק. שם היו שלושה תאים. בכל תא היו ישנים עשר נשים. חמש מצד הרגלים וחמש מהראש. היו שתי שמיכות, אחת למטה ואחת למעלה. בלילה היו סוחבים מפה, סוחבים משם את השמיכה, לא ישנו. ככה זה נמשך שלושה שבועות. זה היה הבלוק הקרנטנה.

למחרת כשקמנו שאלנו איפה ההורים שלנו, איפה המשפחות. מישהי אמרה שהם בארובה הזאת, בעשן הזה. מה זאת אומרת? זאת אומרת שהם נשרפו. אנחנו לא האמנו, התחלנו לבכות. אמרו: תחשבו על עצמכם, ובשביל להיות חזקים, בשביל יום אחד לצאת מהגיהנום הזה. אמרו לנו את זה פולניות וצ'כיות שהיו כבר שנה או שנתיים באושוויץ. כך התחלנו את החיים בצורה כזאת.

מקור: ארכיון יד ושם 0.3/7353